

занятия на радикалната преса, такава организация, която твърдѣ скоро станала най силна отъ всичкитѣ официални власти въ господарството.

Въ самото начало на заседанията на националното събрание, нѣколко депутати отъ лѣвата страна, образували клубъ, който ся нарѣкълъ бретански и засѣдавалъ въ Пуасси. Въ клубътъ изначало ся събирали само депутати, а когато слѣдъ кралътъ ся премѣстило и събранието, въ Парижъ, тогава въ клубътъ захванали да допускатъ всички онези, които по образътъ на мислитъ си ся срѣщали съ тѣхъ. Засѣданията на клубътъ захванали да ставатъ въ якобинския манастиръ, и отъ тогава членовѣтъ на това общество захванали да ся наричатъ якобинци. Числото имъ ся уголѣмило твърдѣ скоро; въ прометѣта на 1791 година само въ Парижъ имало 1800 челоуѣка; по всичкитѣ провинции ся сформировали якобински клубове, които постоянно ся корреспондирали по между си, а сжщо и съ централното парижско общество. Въ края на 1790 година, всичкитѣ якобински клубове били до 200, отъ които нѣкои имали даже по много отъ 1000 челоуѣка; разумѣва ся, мнозина отъ тѣхъ не сж били нито демагози, нито фанатици; мнозина ся записѣвали въ клубътъ по подражание на другитѣ, а въ послѣдствие и за това, за да ся оградѣтъ отъ подозрѣнието за недостатѣкътъ на патриотизмъ; но ядката на всѣки клубъ ся състояла отъ распаленни демократи, които съ най голѣмо внимание изслѣдвали парижскитѣ събития, и които били готови, по